

mon, der vedblivende gav sig Mine af at være hans Velgører, og hvis Frisprog Per i sin Friertid kun havde fundet sig i af Frygt for hans giftige Tunge.

Onkelen standsede ham imidlertid og trak ham med en hemmelighedsfuld Blinken lidt tilside.

„Et Ord i Forbigaaende, min kære Ven! ... Men allerførst min ærbødige *compliment*. Det synes jo at gaa fortræffeligt iaften.“

„Hvad mener De?“ spurgte Per uden at skjule sin Utaalmodighed.

„Hvad beha'er? ... Naa saadan! ... De vil spille Komedi' og-saa for mig. Det kan De ellers spare Dem, søde Ven, jeg kender Dem ved Gud tilstrækkeligen godt. Men gener Dem bare ikke. Bliv kun i Deres Rolle — det er maaske netop rigtigst. Deres Alvorsmaske er af en grandios Virkning, kan jeg fortælle Dem. Herr Gott von Mannheim, hvor har jeg moret mig! Folk taler om Dem som om et veritabelt Mandfolk. Er det ikke Komik? ... Men bliv bare ved! Træk dem ved den lange Næse allesammen! Put dem Snus i Øjnene! Hug i, hug i, saa jeg kan have lidt Ære af Dem!“

Med et Blik fuldt af Modbydelighed saae Per ned paa den hæslelige lille Mand, der aabenbart var lidt beruset, og hvis halvt tilgroede Basiliskøjne formelig sprudede af Ondskab. Den forlorne „Direktør“ var aldrig mere edderspændt, end naar der var Selskab i Svogerens Hus, fordi ingen af Gæsterne vilde have noget med ham at gøre. Særlig viste alle Børsens Mænd ham aabenlyst deres Ringeagt.

„Hvad er det, De staar der og sludrer om,“ sagde Per. „Har De noget at sige mig, saa skynd Dem.“

„Allerærbødigste Tjener! Allerærbødigst! ... Veed De, at De minder mig om en Styk', jeg engang saae her paa Kongens Teater ... en dum Styk', naturligvis, saadan et Ridderspektakel fuld af Vers og Vaas. Der var en ung Mand deri, en Døgenigt, en Bondeknold, som alle blev forgabet i, hvor han viste sig paa Tribunen. Alle Damerne hang sig om Halsen paa ham, og Kongen selv gjorde han smaatosset af Beundring, saa han ud-